

Rajalta suuntasimme ensin Ensoon, Svetogorskiin, jossa eväsvarastoamme täydennettiin, sieltä kulkumme johti Jääsken vanhalle kirkon paikalle, jota on sodan jälkeen kunnostettu ja jonne on pystytetty muistokivi. Kahvit joimme, vaikka mukit olivat jääneet matkasta. Olimmehan Vepsiä, joten luovuutta ja ongelmanratkaisutaitoja riitti. Pääsin myös Kaijan välityksellä tutustumaan Punamäen hautausmaahan, jonne kerrotaan myös Vepsiä haudatun. Vanhat hautakivet, jotka on löydetty ja koottu ko mäelle, kertovat mäen aikaisemmasta historiasta. Ja sitten Vepsän kylään. Matkan ajan jännitys kohosi ja pohdin, missä määrin mielikuvani vastasivat todellisuutta. Yllätyin, positiivisesti. Mitä enemmän ajoimme eteenpäin, minut valtasi jollain kummalla tavalla tunne, minussa on osa tätä. Vepsien talosta pystyssä oli paikka, johon ensiksi pysähdyimme. Kaija tunsu talon väen ja näin ollen oli helppo käydä moikkaamassa. Huolimatta siitä, että pariskunnalla oli kiire, venäläisen ystävälliseen tapaan meitä muistettiin juuri laitetuilla venäläisillä kurkkupurkeilla ja itse kasvatetuilla kurpitsailla.

Matkamme jatkui tärkeään paikkaan...Tölliin...Mielen täytti sanoinkuvaamaton, epätodellinen tunne, tässä me nyt olemme. kolme aikuista naista, joista nämä kaksi olen tavannut juuri edeltävänä päivänä ensimmäistä kertaa ja kaikkien meidän yhteinen menneisyys lepää näissä hirsissä. Töllin tyttäret, Lämpimät kiitokset Teille, upeat naiset! Kallio, joka oli tien toisella puolella, oli siinä myös katselemassa menneitä sukupolvia, Vuoksi, joka virtasi alempana, virtasi myös tuolloin.

Töllin naapurin vieraanvaraisuutta

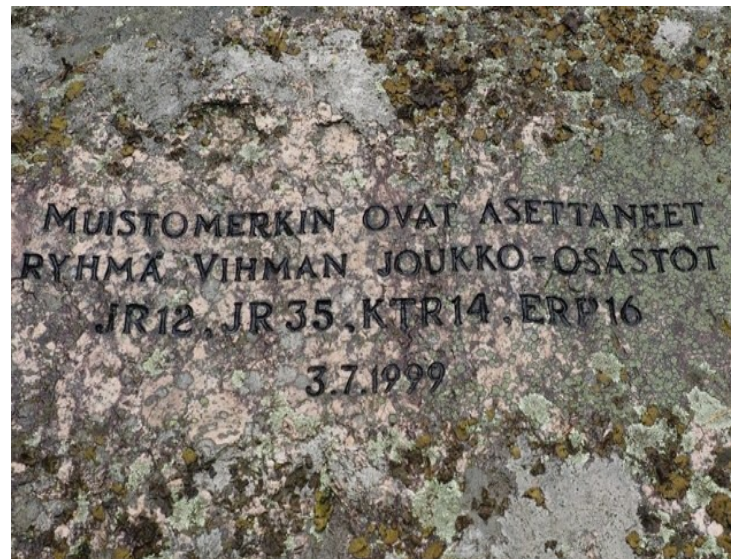
Töllin tyttäret ja Seppo talon edustalla

Retkeläiset Vuoksen rannalla

Matkamme jatkui kohti Sepon kotipaikkaa. Tie vei meidät perille, mikä oli mukava asia. Sensijaan erinomaisuuden olivat ymmärtäneet myös paikalliset, jotka jäljistä päätellen olivat pitäneet kovastikin hauskaa. Aluksi tosin katselimme merkittävästi kohti Seppoa...): Tästä jatkoimme Kuukaupin sillan juureen, josta olen 20 vuotta sitten tehnyt veneellä matkan Kuparsaareen, isäni kotisijoille. Hieman haikeana katselin Kuparsaaren suuntaan ja tiedän, että tulee vielä päivä, jolloin palaan sinne.

Antrean kirkkomaalla oli kunnostettu ruustinna Strandmanin hauta. Antrean kirkkomaassa lepävät myös monet menneet Vepsän suvun sukupolvet. Ehdimme todella paljon matkallamme. Aika ei käynyt pitkäksi, päivä oli kaikin tavoin hieno. Kiitän teitä Kaija Linnahalme ja Seppo Vepsä matkastamme ja siitä vaivannäöstänne, mitä olette vuosien ajan tehneet tiedon keräämiseksi.

Näitä matkoja voisi tehdä lisää, myös minua nuoremman sukupolven kanssa.

Ritva Oinonen.